

OBÁLKA MINULÉHO ČÍSLA

kontakt: pelhrimovskytaznik@seznam.cz

facebook: <https://facebook.com/pages/Pelhřimovský-otazník>

Pelhřimovský otazník již opustil prostory kaváren. Chcete-li ho číst, pak nezbyvá nic jiného, než si ho opatřit v knihkupectví U Vrány.

OTAZ
NÍK

OBSAHI

Pan obchodník inhaloval kouř.

„Mladý muži, tak jakoupak filozofii studujete?“

„Metafyziku.“

„Krásná vědu! Ale jakou metafyziku? Ante rem? In rebus? Post rem?“

„Ante rem, platónské ideje.“

„Parádní věda.“

(Hrabal, Bohumil, *Banbini di Praga* 1947)

Krásná věda, ale je i dobrá? Učí dobrým mravům? Je dobrých obyčejů? Ani v tomto čísle se o těchto otázkách nic nedozvíte, i když tématem je *étos*. Ale vězte, že „za hranu“ se dostaneme často. Vítejte u nového Pelhřimovského otazníku, který už voní purpurou.

V rolích mravokárců: Efko, KubajZ, Jakub Marek, BACHA, Vincent, PacifischeSpitzmaus, Friedrich bez Kýče, XXX, Trip Fontaine, Studentka 1B SUPŠ Helenín, JM a jiný zmrdí, Q-P, (JM), technická hraběnka, Ergo Curie®, Kej a Antonín Sova

Pelhřimovský otazník, č. 12, 2018

Od boku	2-3 (KubajZ, Efko)
Is SK8 GR8?	4-6 (Efko)
Přehled teorií umění	7-10 (JM a jiný zmrdí)
Znáte ten pocit?	11 (XXX)
...ale dokud se zpívá	12-13 (Friedrich bez Kýče)
Mravy v tvaru tázacím	14 (Ergo Curie®)
Jak vidět hladového ducha	15-16 (BACHA)
Má mravenec něco společného s mravností?	17-18 (Jakub Marek)
Vynuceně zapsané poznámky 12 kusů	19 (JM)
Krádeže a pokuty	20-21 (technická hraběnka)
Mrvy a etc	22-23 (Q-P)
Kleště	24-26 (Vincent)
Rozhovor v práci	27-28 (PacifischeSpitzmaus, Sova)
Kdo je model?	29-31 (Studentka 1B SUPŠ Helenín)
Múzyum	32-34 (Trip Fontaine)

MÚZYUM

život měl
pětset metrů
a jeden pohled
co trval hodiny

maloměstské
rození ducha
v kulisách
hudby a protipohlaví

ždíimals ho
pro utržené štěstí
přes tragédii
až k neunesení
její gravitace

měl šest minut
ale i kilometry ticha
ve výčitce
v nároku
v prvenství
pro které neslavíš
ale truchlíš

Trip Fontaine

Místo klíčnic kostí
měla pihy
A tři knoflíčky

.
. .
Orion hadr

Oči jsem vynechal
Ze studu

Oči mezi modrou a jinou modrou
Oči mezi závistí a žárlivostí
Oči mezi hladem a steskem
Jarní oči před rozbřeskem
Oči 1999

Trip Fontaine

MÚZVUM

rozuměj tomu tak:
je to jako
stékání skla

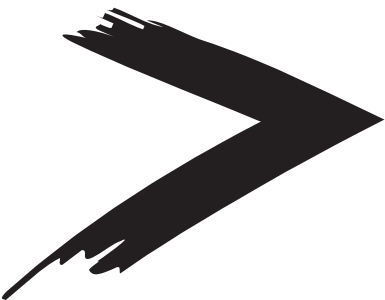
to naše
šedivění z obou stran
ze všech stran

nezadržitelně
pomalu
nevratně

mezitím celé roky
vážíš přátelství
přátelství.. tesání do člověka
pěstování resentimentu

jen mezitím

Trip Fontaine

opřenej o rám okna
hledíš po letech do mrazů
tenhle drtívej lednovej klid
- jen stromy v dálce jako by hořely
tuhle úplnou nehybnost nálad
- není ani štěkotu ze dvora -
Ruší jen její oči

Oba truchlíme pro minulost
Ona konkrétně
Já si nemůžu vybrat

Opřenej o rám okna
- o nic jinýho opřít se nejde -
Po letech cejtíš mráz
A chtěl bys
Aby to byly spíš tvoje oči

Trip Fontaine

OD BOKU

Ňús

Pelhřimov oslaví „Tradiční České Vánoce“ požíváním dobrot od Babiše, který sáně nechal účelově v garáži a raději přijede kamionem. Tak šťastné a veselé.

O tom, že pelhřimovští včelaři mají již solidní politickou sílu, svědčí vítězství kandidáta na starostu z řad ODS. Ladislav Med nechť se v politických kauzách řídí moudrem Jindřicha IV. Francouzského: „Lžící plnou medu se dá chytit mnohem více much než deseti sudy octa.“

„Cenu města Pelhřimova za mimořádné zásluhy o rozvoj města získává humanoid Matylda.“

„Medaili Za zásluhy I. Stupně získal humanoid Michal David.“

OD BOKU

3

MÚZVUM

architektura šelem

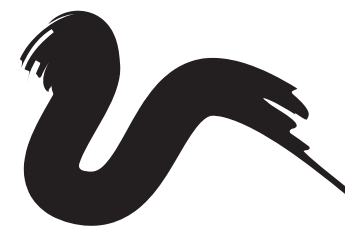
pod jizvou dne
svědomí drtíme
na zrníčka

pláčem jen v zrcadlech
z řádků a obrázků

srdcem vždy napřed
a tedy nakonec bez něj

žárlivě
závistivě
nestárneme - umíráme
bohatší o milence
v očích
touhu
dálku
a tajemství

Trip Fontaine

Africký beaty
Nerozlučitelný jenom proto
že je chci čist
Toporně vlním se ve vaně
Je to na sedm osmin
nebo spíš prostě jen na tři

V tomhle ředění
mlhy předpolední
myšlenkou na smrt
erekcí nezaženeš
naopak
proto ti stojí

První pohled do ženy
původní dědictví
nesené vrstevnicemi
mezi na tři
a sedmi osminami

Trip Fontaine

32

LENOŠKA

Modelem může být kdokoliv, mrtan stejně jako mrtvola, takže si umím představit i prezidenta, tam by ovšem studie charakteru byla dost špinavou prací.

Co je nejdůležitější pro zobrazení figury? S jakými technikami pracujete?

Pro zobrazení figury je nejdůležitější se koukat, umět se koukat. A techniky? V zásadě jde o intence v médiu kresby a malby.

Kreslíš postavu zvenku nebo zevnitř?

Chvíli tak a chvíli tak – také to prokládám kreslením okolního prostoru čili negativu a kreslením toho, co nevidím tedy kostry nebo odvrácené strany modelu i toho co mám mimo zorný úhel, třeba za svými zády.

Jak se ke kresbě podle modelu staví studenti, když pomíneme pubertální odpor ke všemu? Kreslíš v hodinách s nimi? Je to důležité?

Studenti se k tomu staví velmi různorodě podle svého naturelu a rozpoložení čili nedělám z toho nějaké závěry. Kreslím s nimi a důležité je to hlavně pro mě.

Máš k tématu nějakou připomínku, o kterou se chceš podělit? Naposled jsi mluvil o Ladovi. Co to bylo za knihu?

Kdo je model by spíš měli artikulovat modelky a modelové sami. Lada – Kronika mého života. Ale mluvil jsem o tom spíš ve vtipu.

Díky za odpovědi Jaroslave Grodle.

Studentka 1B SUPŠ Helenín

HILAVAK

Is SK8 GR8?

„Skate is great“ je stejně populárním heslem jako „Skate or die“. Na tato hesla jste mohli natrefit, i když zrovna nepatříte do skateboardové komunity. „Skejtování je skvělé“, „skejtuj nebo zemři“, patří ke skateboardingu od nepaměti. Za dobu jeho historie se o něm namluvilo mnohé a jistě ještě namluví, s jeho blížícím se zahrnutím ke sportům pod olympijské kruhy. Avšak kladu si otázku, zda můžeme říci, že ježdění na prkně je skvělé i na našem maloměstě?

Na parkoviště patří auta

Příjemně mě překvapila zpráva o tom, že byl napsán článek do Pelhřimovského deníku, který se týkal znepokojivého stavu městského skateparku, resp. „Skateboardového hřiště“, jak se oficiálně nazývá. Dohady kolem jeho vybudování byly předmětem snad dvou generací „skejtáků“, s nimiž jsem měl tu čest se i sám občas projet. Především tedy ve veřejném prostoru, odkud jsme byli vyháněni agresivními spoluobčany. Nezůstalo pouze u pokřiků z oken nebo o zavolání policejních jednotek, nýbrž se našel i „pořez“, který nás šel vyprovodit z našeho oblíbeného „spotu“ se sekerou v ruce.

Jednou jsme se takhle proháněli po plácku před KD Máj, když v tom k nám přišel pro nás v tu dobu naprosto neznámý člověk v brýlích. Začal se nás vyptávat, proč ničíme ty schody a vůbec, proč vlastně jezdíme před veřejnou institucí. Jeho tón hlasu nebyl nikterak agresivní, a proto jsme jednoduše odpověděli: „Protože se nikde jinde pořádně jezdit nedá.“ Jakmile jsme totiž někde skákali schody či si vyhlídli jezditelnou zídku nebo „gap“, pak se do půl hodiny objevila nějaká postava, které nebylo proti srsti nám mnohdy dosti vulgárním způsobem nadávat. A to jsme v té době chodili ještě na ZŠ. Prostě kluk v mikině na prkně s kolečkama znamenalo v očích „spořádaných“ občanů jedině: záškoláctví, drogy, kouření, chuligánství. A s chuligány je přeci potřeba zatočit, nebo je v lepším případě uklidit někam, kde nebudou vidět.

Pán s brýlemi poslouchal naše stížnosti na tuhle svízelnou situaci a na vedení města ohledně jeho nečinnosti v této věci, aby nám pak řekl zásadní informaci: „Skatepark se už připravuje, překážky jsou už složeny přes půl roku v hale Technických služeb.“ Naše nevyslovená reakce byla: „WTF?“ Necháпали jsme, proč

tam tak dlouho leží a nevěřili jsme mu ani slovo. Nicméně stavba prvního skateparku v Pelhřimově vážně započala. Zásadní problém, který námi byl odhalen záhy, spočíval ale v tom, že plocha pro skatepark byla zhotovena ve stylu parkoviště, a to navíc v nepříjemném sklonu. To, že byly překážky namontovány na naprosto nerovný povrch, je dodnes kuriozitou. Pelhřimov má snad jako jediné město v ČR skatepark „z kopce“. Vysvětlení bych pro to měl. Možná, že se stavitelé nechali inspirovat prostorem před KD Máj, na němž se dříve jezdilo. Ten má totiž k rovině také dosti daleko.

Chuligáni byli tedy odsunuti na nerovné místo, kde nikomu nevadí a problém byl tak vyřešen. Ale pouze po určité době, do teď. Překážky chátrají, povrch je šílený a pořád z kopce. Jak to ale vyřešit? Ideálně rozebrat překážky, narýsovat pruhy a prohlásit tuto plochu za parkoviště a najít vhodnější místo na stavbu nového skateparku, nebo zásadním způsobem „šikmou plochu“ zrekonstruovat.

Osvícené jsou zatím jen ulice

O plánu na rekonstrukci či realizaci nového skateparku ale zatím nepadlo ani slovo. Došlo k vybudování in-line/cyklostezky vedoucí z městských sadů k Radětínu a v plánu je revitalizace rybní-

ku Stráž. Tento plán se zaměřuje na volnočasové aktivity, s nimiž souvisí i projekt in-line/cyklostezky. Domnívám se tak, že by klidně jeho součástí mohlo být i vybudování nového betonového skateparku. Samozřejmě by stačila nějaká skromná betonová „plaza“, kterou mají například v Pardubicích.

Je však zřejmé, že by se snesla vlna kritiky ze stran rybářů, pro které je opuštěná Stráž skvělým útočištěm. Ovšem ten, kdo chce nalézt řešení, ho najde vždycky. Skvělým příkladem může být například Jihlava, která v příjemném prostředí udělala volnočasovou zónu spojující skateboarding, in-line atd. Pelhřimov se tak staví po bok například Třebíče či Havlíčkova Brodu, kde ještě k potřebné modernizaci skateparku nedošlo.

Na stížnost od „Luboše“ týkající se nevyhovujícího povrchu pelhřimovského skateparku, kvůli němuž jsou odřeniny při pádu hlubší, rozsáhlejší, a tím pádem i bolestivější, bylo panem Pokorným z TSMP řečeno následující: „Zařízení skateparku je zhotoveno podle platných norem a zároveň odpovídá normám pro jeho provoz. Revize zařízení se provádějí dle platných nařízení.“ To ale neznamená, že je všechno v pořádku. Normy a nařízení jsou jedna věc, ale na nich se lidově řečeno „nejezdí“. D1 byla taky v provozu dle platných

Co kreslení podle fotografie?

Fotografie je specificky kanonizovaný způsob vidění – má obrovský dopad v tom směru, že každý z nás pozná, že onen obraz je fotografický snímek a podle toho jej i vnímá. Pro kreslíře je jistě dobré, když si osvojí nějaké ty figle, které bych nazval „objektivizující aspekty fotografie“ – to potom chápe fotku jako určitý fenomén v rámci problematiky vidění, která však je samozřejmě mnohem širším polem.

Vedete s Markem Fexou kurzy kreslení v Humpolecké Osmičce. S jakým záměrem přicházejí návštěvníci do těchto míst? Co od kurzů očekáváš ty?

Kurzisté nebo jak jim říkat chtějí kreslit a já vlastně také. Společně tedy kreslíme a o svých kresbách se bavíme. Model je dobrovolně akceptovaný měřítkem našeho úsilí.

Jak se hledají lidé pro tuto činnost (sezení modelem)? Existuje databanka modelů?

Cesty jak dojít k modelu jsou různé, funguje jak náhoda, tak i systematické úsilí typu inzeráty atp. Databanky se vedou podle míry dostupnosti modelů – když je modelů nedostatek, pak se zapisují a úzkostlivě opatrují funkční kontakty.

Jsou určité typy, které se kreslí dobře a které naopak?

Ano jsou. Zobecnění jsou ovšem problematická, protože významnou roli hrají i „pozice“ modelu, osvětlení a další faktory.

Na VŠ se nám jednou stalo, že model upadnul, při kontrapostu, protože si nedal pauzu (naštěstí přežil). A potom nám také jeden usnul a svévolně se ve spánku přetácel, tedy jsme z toho měli náhodné pohybovky. Máš podobný zážitek?

Dvakrát jsem byl svědkem omdlení dlouho stojícího modelu, naštěstí se dotyčnému nikdy nic nestalo.

Je rozdíl mezi kreslením na školní půdě a v ateliéru?

Ano jistě. Na školní půdě k tomu musím jako učitel či lektor něco říkat, tedy někdo vám k tomu něco říká, v ateliéru, kde je zpravidla jen autor a model nikoliv.

Model nemusí být svlečen zcela, jde také o studii charakteru, někdy nebo možná vždy se do hotového dílka promítne postava autora. Stálo by za to, poprosit o spolupráci nějaké známe lidi, (třeba hejtmana, poznamenala kamarádka). Dokážete si to představit?

LENOŠKA

Kdo je model?

„Na střední škole? Co tam děláte?“

Sedím modelem.

„A to jako nahá?“

Jak kdy.

„A nestydíte se trochu?!”

Proč?

„To já bych se styděla.“

Za co?

(...)

Kdo je model? Co se učím/ pozorujeme/ zkoumáme při kreslení podle modelu?

Model je ta nebohá osoba, po které chce kreslíř či malíř, aby se na nějakou chvíli proměnila v cosi jako zátiší, načež si po seanci odnáší buď zpravidla falešnou iluzi o svém zase pokročilejším poznání anebo pocit prohry, vlastní neschopnosti, přičemž model si po sezení většinou rozhýbává nějaké palčivě bolestivé místo. Matisse tvrdil, že jeho modely pro něj nejsou pouze nějakými staty, ale skutečnými lidmi, a proto je maluje, tak jak je maluje, což při pohledu na jeho kresby a plátna je výrok skutečně enigmatický, protože jakkoliv lze ty obrazy milovat, stejně tak lze donekonečna pochybovat o „panákovitosti“ těch figur, což myslím říká vše: při kreslení či malování modelu si vyjasňujeme v

zásadě dvě roviny: vztah já-ty v ontologickém smyslu a svůj postoj ke konceptu díla jako takového.

V knize žízeň po životě od Irvinga Storma vzpomíná Van Gogh na slova svého učitele: „Ani den bez kreslení.“ A také na to, že nemůžeš zvládnout kresbu krajiny, aniž by sis neosvojil kreslit lidskou postavu. Souhlasíš? Proč je kreslení podle modelu důležité?

Nulla dies sine linea je klasický výrok – pravdivý jak už klasické výroky bývají a opotřebovaný stejnou měrou, tudíž i vybízející k aktualizaci. Stejně je to s figurálním kánonem jako měřítkem všeho dalšího. Podle mne je pro výtvarného umělce důležité projít údobím kreslení podle živého – živého čehokoliv – člověk, krajina, zátiší, zpěv ptáků, všechno je možné... Jde v zásadě o to, rozbít klec pojmového jazyka a objevit si gramatiku jazyka alternativního – jazyka výtvarných forem –, přičemž přesnost tohoto jazyka nevydobudeme výhradně na území fantazijní svévolle, ale musíme se pokoušet pronikat i tajemství přítomné přírody s jejími fyzikálními zákony, jedině tak se jím lze naučit úspěšně vyjadřovat.

HILAVKA

norem, ale jakmile jste se na ní svým vozem vjeli, věděli jste, že v této tepně se spíše krev zasekává a kolísá, než aby plynule tekla. Tím se snažím říci jen následující, necht' je dáno provozovatelům skateparku prkno a ať se zkusí po tom povrchu projet. Pocit z jízdy je totiž nezapomenutelný. Potencionální argument, že ubylo lidí, kteří skatepark aktivně navštěvují, je v této souvislosti lichý, neboť stávající stav odrazuje současně i budoucí „skejtáky“. Představa, že by se někomu chtělo například hrát basketbal na hřišti, kde by byly jen sloupy s deskami bez košů, se řídí dle stejné logiky.

Zásadní krok ke zlepšení podmínek pro tento v budoucnu olympijský sport může učinit nově zvolená garnitura. Otázkou je, zda jsou v ní opravdu hlavy osvětlené, nebo zda budou po celé období její vlády osvětlovat město jenom pouliční lampy.

Za humny je skatepark

A protože nechci zůstat pouze u kritiky, předkládám přehled výstavby nových skateparků v ČR (článek boardmag.cz) pro případnou inspiraci, protože SK8 in Pejr není úplně GR8.

- Nymburk (rok zahájení 2019) více na prahatv.eu

- Praha Zbraslav (otevřeno 17. 10. 2018) více na mysticconstructions.cz

- Karolinka (otevřeno 6. 10. 2018)

- Trutnov (otevřeno 3. 9. 2018) více na mysticconstructions.cz

- Kolín (otevření plánováno na 1. 12. 2018) více na mysticconstructions.cz

- Újezd nad Lesy (otevřeno 14. 9. 2018) více na fiveramps.com

- Havířov (otevření plánováno na 2019)

- Příbram (27. 4. 2018) více na mysticconstructions.cz

Efko

OTAZNÍK ?

Přehled teorií umění (12ti náhodně vybraných teorií)

Vidíme toho víc, než co vnímáme, stačí byt' i jen zárodek představy a hrne se do toho celé vědění.

...Stačí podpis. Ten nás nutí mít stejný, Oni nutí, aby se skryla autentická řeč ruky, rukopis, schovaný za alibi „stejný“. Laik posoudí, kde nasadíš a předně co následuje, teď! Laik vidí první voblouk, konec si nikdo nepamatuje, lépe neposuzuje, nebo ani nevidí. Tam je nejvíce detailu o rukopisu. Odborník tě přečte z „vocázku“, veterinář čte také nejvíce z vocásku. Takže přednostně narovnáám: Vnímáme toho víc, než co toho vidíme. Co vnímáme to pak víme, že to víme, dáme najevo vocáskem. Vidíme prd! ...a i to je přes čáru. Tedy uchvátit viděné je tak lehké, v současné době se (Oni) zaměřili na barvy, jak se to pozná? Všechny texty jsou černé na bílém podkladu, tedy používáme dvě jednoznačné symboliky v takovém množství, že ostatní barvy už jen rozrušují nikoli vidění, ale vědění, naděje for ever? Vím, ale nevidím. Výsledek? Malíři útočí skrze vidění a buď nikdo nic nevidí, nebo je fakt nasranej.

Mezi Božím a pomíjivým světem lidským vznikl svět třetí, svět podří-

zen umění.

...“Pomíjivý svět lidský“ nebudu komentovat, neboť jej ovládl jazyk čísel. Pomíjivost je utrácení, tzn. ztrácení peněz za věci bez detailu, chyba? Věc se symbolem, který čte jiný podobně (shodně) označovaný. Všichni nosí žlutou pseudocystu (hvězdu)! a jsou na to pyšní! Ti, kdo pseudocystu nenosí, ti tu nejsou vidět, nemají účes, nemají vůz, nemají telefonní číslo, nemají žádný profil, jejich slova nejsou v notách, neznějí ani libozvučně, ani kakofo-ně... Pokud jsi umělec, máš schopnost napodobit pseudo* a pak jí nepatrně v dlouhém horizontu měníš barvu. Dlouhý horizont je důležitý, abys byl vtipnej, tj. Tvar zůstává, ale smajlík je třeba zelenej. Později můžeš už i zároveň chovat jinou barvu a začneš pěstít jeden ostěn hvězdy, a za čas změníš celý tvar, ale přitom zachováš poslední (novou) nejvtipnější barvu. Teď je před očima jiný tvar s jinou výplní. A Oni stále vidí žlutou pseudocystu. Pak jim to dojde a na hvězdu už si nikdo nevzpomene. Naučils Je svůj jazyk! Jenže to by musel bůh stagnovat, ale ten má prachů, že si na svoje vtipný novinky takovejch jako ty zaplatí... a ty odoláváš zdarma (?)

LENOŠKA

Nedávno tu visel citát: „Mám jednu špatnou vlastnost - věřím lidem.“ Dovolím si ho upravit a pak s ním souhlasit. „Věřím v lidi. A zastávám názor, že tato vlastnost jeví se dobrou!“ A proto si budu myslet, že ti psi, prostě zrovna potřebovali vyvenčit. :-)

"Přijde drzá tvář, zašklebí se velkopansky. Líná ruka někdy udeří, nízké čelo dá časem pocítiti, že my, chudí, žijeme z jejich milosti...Neboť chudoba nespočívá v tom, abychom brali almužny, hrbili hřbet, prosili boha a všecky svaté. Ona spočívá ve skromné rozkoši, abychom se ponořili více do sebe. Poznali své síly. Zkoušeli hořkost dalekého letu, aniž bychom věděli, kde budeme přenocovat. Jaká svoboda v tom letu! Nejsme nikde přikováni, ani tíží zlata, ani pýchou rodinných tradic, oči máme rozevřeny. Vidíme za lidské prahy, cítíme původní vůně, stýkáme se přímo s lidskými srdci, nic nám neujde. Měli jsme příležitost všecko poznati z vlastní zkušenosti. Bída posadila nás se sepjatýma rukama do mnoha koutů."

A.Sova., 1903
PacifiSheSpitzMaus 2016

28

LENOŠKA

OTAZNÍK ?

Rozhovor v práci

(Technické služby Pelhřimov – sečení v „milionářské čtvrti“)

„Ty to tady dohrab, my na tebe počkáme, aby tě tu neokradli. Vypadá to tu nebezpečně!“

A taky že jo. Takové divné místo. Lidi schovaní ve svých monster domech ve stylu podnikatelského baroka se zahradami obehnanými vysokými ploty, tu ze dřeva, tu kovanými, někde dokonce i zdmi. Někteří odvážní majitelé domů vida zpoza okna partu individuí, starajících se o zkrášlení terénu před jejich zmiňovanými ploty, začali pouštět na zahrady své psy. A jeden nejodvážnější vyšel dokonce i před plot za účelem nezbytné oční kontroly dotyčných. Strach se linul touto zástavbou. Pod pozlátkou drahých fasád, bazénů, solárních panelů a kdovíjakých kratochvilí se ukrýval chlad a nepřístupnost. Ač jsme jedny bytosti, místní na nás pohlíželi jako na nějaké vetřelce, které je nutno přinejmenším podrobit dohledu. Oni za to ale nemohou. Nechali se znesvobodit penězi, tou komoditou, která ovládá náš svět, potažmo lidi. Co budou tito lidé dělat, pokud jednou ta komodita padne? Pokud se jednou měna stane zbytečnou. Když přijdou o to, na čem stavěli své sny. Budou jich pak plně blázince? Nebo projeví agresivitu, která sálala z těch barevných zdí jejich domů? Agresivitu vyvolanou tím umělým strachem o své statky.

„My, kdož nic nemáme, jsme volní jako ptáci, nic nás nepřekvapí, nic nás nezklame, my budeme dál volně dýchat, Bůh se o nás postará.“ Uzavřeli jsme naši filozofickou debatu na téma devalvace měny a vyrazili na průzkum místních popelnic:D

Umělec přetváří hmotu (ošklivo) na racionální tvar (krásno).

...Jakože Umělec přetváří diverzitu na sorelu, ..tak to je ale designér. Umělec zachová hmotu i racionalitu. Dává to smysl! Z toho, co vnímáme z díla, že se tu přeměňuje ošklivo na krásno, tedy v jednu chvíli vidíme ošklivo i krásno a bonusem je tušení průsečíku, bod zlomu, šedá zóna, umělcův rukopis, umělec je člověk.

Skrze Rubensovy obrazy, naplnění barevného zdání do zbarvení věcí kolem nás, je tak podle de-Pilese Rubens vskutku poslem nebes.

..Rubens je tedy stoprocentní sorelou a sorela nám byla snesena z nebes, posel je samozřejmě populista se všehoschopným marketingovým zájemem. Korektněji to mělo být, že skrze Rubense se můžem „pozitivně“ podívat na přírodu a vidět v ní jen Rubensovu slepotu, být oslepen Rubensem a zapomenout na oslepení šedou zónou člověčenství.

Živý obraz vytvořený na společenském večírku se má řadit k malířství, protože celkový soud, který milovník umění vztahuje na formální uspořádání perceptivního pole, tkví v prostém nezaujatém potěšení, jaké v něm podí-

vaná na živý obraz vyvolává.

...Ahá! Takže si to „formálně“ rozdělme. Máme tady „prosté nezaujaté potěšení“, ale také prosté nezaujaté zlo, a možná taky prostý nezaujatý jídlo a přecání. Tahle hláška o tři řádky výše by potěšila předně teoretiky estetiky. Umělecká věc musí být vyharmonizovaná nuda, tedy všechno a nic. Co večírek?, ale supermarket!, to je mocně vydařený živý obraz. Multigrain-perseption-field! Vlastně se spíše přikláním k verzi: Společenský večírek bez filmové nažehlenosti jako divadlo pro spodinu klonící se k potěšení, despotii, buranství a rafinované inteligenci (ze stran zámožných samečků a vnadně ženských trofejí). A tehdy procházka tímto vražedně-životaschopným územím vyvolá plně umělecký zážitek, a též úspěšný námět pro nekonformní gaučák.

Umění zdůrazňuje tragický osud některých jedinců. Umění halí posvátným závojem to, od čeho se věřící hněvivě odvracejí. Umění umožňuje naplno zazářit osobnosti, jež je v oblasti zákona umlčena.

...Umění dovoluje dělat umění v oblasti zákona. Umění svěruje jistotu posvátnosti tomu, od čeho se i nevěřící odvracejí. Umění zveřejňuje jemnost

OTAZNÍK ?

nenápadné intervence každodennosti. Neboli umění je v postavení ponižit to, co je na vysvětlenou označeno jako umění. Zdá se, že žít s uměním, je svobodnější volbou, než žít v praktickování světové (i lokální) demokracie.

Slast z formy nevnímáme jako skutečný předmět, nýbrž jako zprostředkující objekt, vůči němuž je dovoleno chování a myšlenky, o nichž subjekt nemusí vůbec vypovídat.

...Předně: není „dovoleno chování“ pouze osobností univerzitního prostoru, je také „dovoleno chování“ alkáčů a feťáků, takže i ekonomů a marketérů a předně plastických chirurgů, policajtů, generálů, myslivců a pojišťováků a dalších bastardů a psychopatů. Také je „dovoleno chování“ umělecké extáze, čímž nechápu, proč není „dovoleno chování“ kuropění, hmyzího pouštění se do hlubokých propastí či odtékání vody v řece i mimo ni.

Abychom poznali všechny významy uměleckého díla, musíme je porovnat s variacemi, které jsou vyjádřeny jinak – literárně, filozoficky, vědecky.

...zvukem, nakupováním v supermarketu, oplocením pozemku. Ty všechny variace tady s námi žijí. Žijí s námi pokud se jejich autenticitu někdo (umě-

lec, jako předskokan lobisty, marketéra, podnikatele) pokusí porovnávat, tím napojovat. K napojování samozřejmě patří i rozpojování i znejistění vazeb s konzumujícím kludem. Musíme to pokoušet!

To, nač hledím, není nikdy to, co chci vidět. „Durerova mřížka“ byla vynalezena pro správné vytvoření perspektivního obrazu, jestliže ji použijeme obráceně, nevytvoříme znovu svět, jaký byl na začátku, nýbrž další deformaci.

...A tak jsme si to ulehčili tím, že se nedíváme, že neposloucháme (jak řek ten kokot Blelohadskej). Celý jsme si to ulehčili! Abychom mohli využít letadla, ale i autáky, bikey (čti=bajky), každodenně, i víckrát za den, všechno jde přeci sdělit online! Zrychlení vyžaduje dívání on line (čti=lajk), tak co to je sakra kolem za zmatek? To je „Babišova mřížka“, ty pičo! Leč umění se noří a cestuje v centimetru a tvůrce pak chcípne na metru, takový lidský měřítka, antropometrie, mřížky chcete-li.

Za formální změnu, k níž došlo v určité době, je opravdu odpovědný nějaký jedinec, tehdy se zkoumají dva faktory: osobnost velkého umělce a problémy zděděné od předcházející generace.

MALE REI

Eco přece v Pražském hřbitově krásně ukazuje, jak člověk potřebuje mít nějakého nepřítele, na kterém by si vybil svoji zlost, nebo na kterého by svedl všemožná selhání. A Dumas tohle dobře pochopil, tvrdí Eco, když v románu hrabě Monte Christo vypráví příběh, ve kterém je hlavnímu hrdinovi hned na začátku zničen život na základě zákulisní konspirace různých osob. Ten však utíká z vězeňské pevnosti, získává obrovské bohatství a zahazuje svoji propracovanou pomstu. A na kom? No, přece na všech, kteří někde ve skrytu pracovali na jeho pádu. Eco zdůrazňuje, že tenhle psychologický obraz je univerzálně platný a vždy byl. V různých dobách ztělesňovali tohoto nepřítele různé skupiny či etnika. Často to byli Židi, ale i Jezuiti, Rosenkruciáni, Ilumináti, revolucionáři všeho kalibru nebo klidně kapitalisti z Wall Streetu. Vyber si jen dobu. Jednoduše je to někdo, kdo v pozadí tahá za nitky a promyšleně a zvrhle pracuje na tom, aby ti zkurvil život. Klešťová aféra tak spadá do tohoto tisíciletého sebezáchovného procesu, ve kterém se pouze proměňují jména. Každý tak, kdo se pustil do soutěže o to, kdo lohnul kleště, odkrývá své osobní podoby těchto nepřítel.

Odpoledne emajluju v zadním pokoji a než to konečně všechno namatlám, nikdo na bytě už není. Znovu zavládl klid. Slyším jen Žižkováka, jak se šourá dole na dvoře. Balím věci a jak jsem trochu omámenější z výparů, zamotám se a strčím do krabice od bot nebo od čeho to je. „Končím, seru na to,“ říkám si, „je čas zmizet z tohoto panoptika.“ Taky se mi trochu točí hlava. Kouknu tak dolů, aby se kolo-toč zastavil a všimnu si, že na zemi pod krabicí něco leží. Zvedám kleště ze země a pokládám je zpátky do fotrova wercajku.

Vincent

MALEŘEĚ

„Jo, jo hrajeme,“ a pak se zamyslí – „Já na tu Duklu asi nepudu, je to až od 6. To já už takhle daleko nechodím, nó a voni stejně dostanou. Hele kluci, vyserte se na to a jděte na oběd, už je jedenáct.“ Říkám mu: „Potřebuju si to nazákladovat, aby mi to schlo, a pak půjdem.“ Žižkovák kejevá, že chápe a mizí v dopoledním světle.

Idylickej obraz se ovšem rychle promění. Beru si totiž tátovy kleště a vytahávám ze dveří starý hřebíky. Kleště házím polovědomě na zem na stranu. Ve snu by mě nenapadlo, co takovej nevinnej akt vyvolá. Po hodině totiž říká fotr: „Hoď sem kleště!“ Koukám na zem, tam nic. Odpovídám: „Nemám, musíš je mít ty.“ „Já je taky nemám.“ A tak přerušuju práci, hledám, převracím věci, lezu po čtyřech a kleště v tahu. Hledáme všude možně před bytem i v bytě a kleště prostě v čudu. Si říkám, „to není možný, tady někde sou.“ A Fotr začíná splétat konspirační teorie: „Ti říkám vole, že je někdo ukrad.“ „Kdo by nám krad kleště?“ namítám. „Lidi jsou svině,“ zní ultimátní odpověď. Žižkovák zaslech rozruch a přišel zjistit, co se děje. Fotr mu hned hlásí, že nám někdo ukrad kleště. Žižkovák na to z fleku odpoví: „Měli jste jít na oběd, já to říkal.“ Je to prostě král.

Po obědě přišli do bytu ještě obkladači a instalatéri. Téma je jasně daný. „To musel bejt někdo ze shora ti říkám, tam někdo montuje bojler nebo co, to byli určitě voni.“ „Ty vole, jak může ukrást řemeslník řemeslníkovi wercajk, chápeš to vole?“ ptá se fotr mrňavýho instalatéra. Mává u toho rukama a dodává: „To musí bejt čurák. Toho potkat, tak dostane bombu mezi oči.“ „Hele a nebyli to cikáni?“ navrhuje instalatér, „jsme na Žižkově.“ „Ty už tu nebydlej,“ je mu namítáno obkladačem, „je to tu na ně už moc drahý.“ „To je jedno, ta atmosféra tu zůstala.“ Někdo jinej se ptá: „Nebydlej nahoře ty feťáci? To byli určitě voni, nemakaj a nemaj prachy.“ Chvíli je to platná teorie. Kleště prostě vzali feťáci, a jestli ne, tak to byli ty zmrdi ze shora od bojleru. Můj nápad, že to byli Eritrejci ze člunů, je pro přílišnou ironii opomenut. Pak se kroužek rozpadne a každý si hledí svý práce.

Pouštím si na chodbě z mobilu Emmu R. Rundle a její kytara mě vrací do léta. Natírám dveře a vzpomínám, jak jsme v létě seděli s kamarádama na Letný u kyvadla, pili dvanáctky a koukali na Prahu. Bylo strašný vedro a dusno a vypadalo to, že bude pršet, ale furt ne a ne začít. Ruce pracujou mechanicky a hlava přemejšlí a toulá se ve vzpomínkách. Tyhle vnitřní světy však naruší hysterickéj hlas: „Já bych je chytnul a všechny je bičem zmrskal a šli by makat. Ti říkám, to sou takový kurvy.“ Klešťová realita je zpátky. Už mě s tím začínaj srát. Pak si ale uvědomím, že téma kleští je vlastně něco, na čem si můžou ulevit. Už jen to kreativní vymejšlení různěch nadávek stojí za to. Ale jde to dál. Mít na koho nadávat, je základní lidská potřeba.

OTAZNÍK ?

...Osobnost a jeho generace. Stejný vztah jako: raný a vrcholný. Užitečnější je pozdní, to plodí jedince. „Pozdní“ je shrnutím a hledáním ještě lepšího než raného (dětinského). V „pozdni“ jde o cizelování komplementarity více jedinců. Ovšem pak dojde vždy opět k redukci, protože pozdní složitost je nudná tím, že začíná být něco vidět. Ale nějaký statný (macho) jedinec (blbec) použije jednoduchost, dokáže v období diverzity přinést vysněnou Tomato--soup.

Tomu, kdo říká „povím vám o tomto vizuálním objektu ze specifického pohledu historika umění“ hrozí, že pomine to nejpodstatnější – v dějinách umění je celá praxe vedena řádem diskurzu.

...Historik umění se odvolává na diskurz teorií umění. Teoretikovi málokdo rozumí. Je-li však přítomen též historik umění koníčkář, pak k přenosu „rozumné“ informace ve formě slovní interpretace asi opravdu dojít může. Ještě může být přítomen umělec (případně umělec koníčkář-historik umění), pak se „něco“ dozvedí všichni: umělec od laika a od historika; historik od umělce, možná od koníčkáře historika; koníčkář-historik od historika umění; laik od koníčkáře-historika a možná od umělce.

Krise teorie umění je rovněž zřejmá z její neschopnosti začlenit současné umění do své obecné reflexe.

...Krise ve vztahu k čemu? Současné umění nemůže být začleněno! Respektive prozatím se vejde do všech teorií, takže do žádné. Obecnost jen motivuje, zachraňuje v krizi (v přechodu skutečnosti na realitu, the facts na opravdovost, v postfaktické době), jsou to zas základní počty. Obecnost jako reteritorializace, člověk zavrhně vlastní korpus a svěří jej opěrkám v křesle, spánku. Zajímalo by mě, jestli obecná teorie dokáže zobecnit extázi?

(sepsal JM a jiní zmrdi)

HLUČNÁ SAMOTA

Znáte ten pocit

Znáte ten pocit, že vám někdo bere vaše sny? Že sami neovládáte svůj život. A nejhroší co vás může potkat, je to, když vám ten dotýčný bere vaše sny, aby vás chránil. V takové situaci jste bezmocní. Cítíte bolest hraničící s šílenstvím a neskonanou ztrátou důvěry. Máte ten pocit, že pro toho člověka nejste důvěryhodní, že vám nevěří, že jste v něčem zklamali. A ten pocit je jednou z mála věcí, kterou už žádný jiný cit nesmaže. Tohle vám zůstane navždy. Vzpomínka na to, jak jste pro ně nebyli dost dobří ani na to, aby ve vás vložili důvěru.

A proto se tě teď ptám: Máš dost síly na to, abys mě nechala žít můj život, abys na chvíli uvolnila svá ochranná pouta, která mě nyní nechávají, ale svazují?

Říkáš, že to není nedůvěra ve mne, ale ve svět okolo. Ale mýlíš se. Jen mi prostě nevěříš, že jsem dost silný, na to abych čelil světu. Protože, když jsem byl malý, chtěl jsem být stejně statečný a silný jako ty. Ale teď už nejsem ten malý kluk, už vím, že tu sílu a odvahu v sobě mám. Když mne nenecháš čelit překážkám samotného, když mi to nedovolíš zkusit, jak můžu věřit sám v sebe. Protože jsou dny, kdy by rodiče měli i ty sebeneschopnější děti nechat jít. Dát jim možnost zakusit vše na vlastní kůži. A tím jim dát tu důvěru. Protože, jak můžeš vědět, kdo jsem, když mě nenecháš, abych ti to ukázal. Protože já vím, že to dokážu.

Věříš mi?????

XXX

MALEŘEÍ

Kleště

Jak sem už říkal, na práci malíře-lakýrníka je dobrý, že člověk nezůstává na jednom fleku a střídá místa i lidi, u kterých se pracuje. Dnes se pokusím zachytit historii jednoho takového dne. Vlastně ne historii, protože každý den nám v hlavě stejně jede na deset tisíc vjemů a psát o tom, co se opravdu událo, je nemožný. Sami to nevíme. A to bych pak musel skončit jako Joyce a popisovat na dvaceti stránkách, jak maluju jednu zeď (jako pan Bloom žral k snídani smaženou ledvinu) a to se mi nechce a ani to neumím. Takže budu jenom (zase) vybírat momenty. Není pak vypravování příběhu jenom výběrem toho, co nám uvízlo v paměti?

Je ráno a jedem v autě na Žižkov brousit a lakovat dveře. Venku vrcholí babí léto. Jet ovšem na Žižkov, znamená, jet přes magistrálu a to není příliš poetické. Když přijíždíme ke křižovatce u Bulhara, která je jedna z nejhroších v celé Praze, provádí fotřík svůj oblíbený trik. Zařadí se k odbočení na Koněvovu, kde je malá kolona aut, a když se projíždí křižovatka, tak se rychle nacpe do druhého pruhu směr Viktorka Žižkov. Je to pěkný manévr, kterej nám ušetřil tak deset minut, a tak se hnedka pochválí: „Jó, kdo umí, umí vy buzeranti.“ Nemůžu se nesmát. Dům, kam míříme, je postavený ještě před první válkou, kousek vedle koncertní Akropole. Ve vestibulu jsou u stropu bílé sádrové sochy. Známe je důvěrně, maloval jsem je. Maluju ostatně v tomhle domě už hodně dlouho, a tak když šlapu po schodech, mívám svá předchozí díla. V druhém patře stojí chlápek v tepláčkách a z dálky zdraví. Á je, říkám si, Žižkovák je tady. Chlap, kterej je asi tak patnáct let v invalidním důchodu a tráví čas vysedáváním v putyce, šmejděním v domě a návštěvami nedaleké Viktorky. Mám na něj ale dobrý vzpomínky, protože mi před několika lety půjčil svoji permici, když tam hrála Slavie a zrovna vyhrála 3:1 a byl titul. A já tehdy seděl díky permici mezi starejma žižkovskejma strejdama, který nadávali na slávisty a rozhodčího, ale to mi vůbec nevadilo. Mělo to naopak svý kouzlo - a hlavně, byl jsem tam. Protože bylo beznadějně vyprodáno a hodně lidí stálo před stadionem. Takže tenhle „dárce“ - Žižkovák - huláká na celej barák, co jakože deme dělat a pak nás informuje o novinkách v domě. Je to král schodiště a balkonů. Nosí u pasu malej dalekohled, kterým určitě šmíruje oknem ženský. Jeho info mi jde ale jedním uchem tam a druhým ven. Otvíráme si byt (pani nám nechala klíče a je v práci) a jde se na to. Vysadím si dveře, vytáhnu si je na chodbu a začínám brousit. Je pohoda, sluneční dopoledne, fajn práce, všechno v cajku. Žižkovák přileze zase rozprávět, jsem ostatně na chodbě, a to je jeho rajón. Vypráví: „V pátek hrajem na Dukle víš, ty vole voni zase dostanou. To je pohár, víš.“ Ptám se ho, jestli furt hrajou od těch otravných 10:15...

24

Z DOZA STOLU

BIZZARE

...ale dokud se zpívá.

Nechytil jsem mrvu?

Mrvy jsou jak rakovina, člověk už se přirozeně rodí k jejich dispozicím. A stejně jako pro rakovinu platí, podchytíme-li první příznaky, ať již u sebe, či u druhého, je tu ohromná šance příznaky nerozjet do finální šílenosti. Zvláště takhle při celosvětových pandemiích je snazší příznaky identifikovat. (nedokončeno)

Edit 12.11.: Autor se omlouvá čtenářům, teprve včera jsem si pořádně utřel monitor a po měsíci našel brýle a tak jsem dneska zjistil díky připomínce na FB, že téma není Mrvy a etc., ale Mravy a etos, tak ještě jednou sory, už nestihnu napsat nic k tomu vyvolenému tématu.

Q-P

Dneska ráno v pět jsem si dal vodku na zdraví, slunci jsem zamával a pohlédl na nebe. Tam spatřil jsem kometu, oblohou letěla, chtěl jsem jí zazpívat, ona mi zmizela. Pak jsem t'ápal v blátě cestou--necestou až na těšínské nádraží, kde cinkají vagóny, zatímco pan Putin roze-psal své pevné zákony.

Po příjezdu do Rusi ozvalo se: „Buď vítán zase mezi svými, mé klíče teď jsou i klíči tvými, nad horami poštolka lítá, stmívalo se a už svítá, buď vítán buď vítán buď vítán.“ Na radniční věži pomalu hodiny jdou přes náměstí trafikantka běží s novinami nad hlavou. Pak odvedli mě k panu prezidentu do velkého sálu, na čež mu říkám: „Pane prezidente a ještě stěžuju si, že mi podražili pivo, jogurty, párky i trolejbusy i poštovní známky i bločky na poznámky, i telecí plecko, Řecko i Německo - prostě všecko. Vy to pochopíte, vy totiž všechno víte, vy se poradíte, vy to vyřešíte, vy mě zachráníte, pane prezidente, já chci jen kousek štěstí. Pane prezidente - moje Anežka kdyby žila, ta by mě za ta slova, co říkám, patrně přizabila, řekla by - Jaromíre, chováš se jak malé děcko, víš co on má starosti s celú tu Evropu s vesmírem a vůbec všecko. Ale vy mě pochopíte, vy totiž všechno víte, vy se

poradíte, vy to vyřešíte, vy mě zachráníte, pane prezidente, já chci jen kousek štěstí.”

Pan prezident dávajíc mi na bedra medaili odvětil: „Milý Jarku, život je minové pole, kde roste bodláčí vedle růže, to, co tě učili v základní škole, to ti tady nepomůže. Život je popravčí četa, jenom jeden střelec náboj má, vyhnout se tomu pravému je zákon světa, je jediná věc rozumná. Život je kobercový nálet, chce to jenom chlapče získat gryf a až se budeš v prachu hlíny vedle cesty válet, buď rád že jsi ještě živ.” Ticho visící u stropu má křídla netopýra, noc vyskakuje z příkopu, ticho visící u stropu, do hrnku trnky sbírá. Lidi bodáme do slabin ať rozběhnou se v trysku a rudé plody jeřabin, když lidi kopnem do slabin.

Došlo mi z těch slov, že svět je brouk hovnivál, který svou kuličku válí jako v hypnóze a pěkně dokolečka dokola a pěkně do kruhu až se mu hlava zatočí pak vydlabe si v zemi důlek, že tam přežije to bombardování. Však za medaily jsem ze srdce rád, kdo by nenechal si ji od pana prezidenta dát. Jistě přijedu ho navštívit zanedlouho zas, ale nyní se již nachýlil čas. Nyní se mi zdál zase krásný ten náš svět, tak opojný jak dvacka cigaret a všechna tajná přání, plnila se na počkání anebo rovnou hned.

10

BIZZARE

Pak jel jsem lodí, vlakem metrem a pak tramvají a teď už zas u kina Vesmír chodím.

Nikdo nezdraví mě v rodném kraji, prý ocenění za to může, prý činím jinak nežli hraji, prý patří to k mé nátuře. Nevím, o čem to mluví, já chtěl jsem zpívat písničku, aby se všichni smáli, o trávě, vodě, sluníčku. Lidé hovoří stejnou řečí, co prej sem si nadrobil, to si i vypiju. Telátko oblíbené nechť táhne prý se mnou do prdele a běda mi se vracet zpět, to bych byl postaven před starou zeď, zítra ráno v pět. Udiven nad tou věcí, že medaile od ruského cara bude takovou věcí třetí, že můj lid nepochopí tuto událost jako učinění mých písní zadost. Z lidu se ozvalo: „Na pýchu z Rusi není vakcína, ty udavači z Těšína.“ Jarek od té doby pochoduje krajem s medailí na klopě, k smíchu všech písně hraje a zkopán probouzí se v příkopě. Stokrát prohloupil a stokrát platil Jarek draze, houpe to, houpe to na housenkové dráze, i kdyby prý supi se slítali na jeho tělo, tak dokud se zpívá, ještě se neumřelo.

Friedrich bez Kýče

13

Z DOZA STOLU

Mrvy a etc.

I přes trvalý hladomor a válčení, globální oteplování a fašizaci civilizací, odumírání planety v míře takové, že i vesmír se k nám již nehlásí, žijeme v úchvatných časech. Jsme svědky ba přímo aktéři lámání zbývajících Tabu a znedůvěryhodňování dožívajících dogmat. Demokracie se dožila své dokonalosti, svoboda slova dosáhla takové úrovně, až sama svoboda je překvapená, čeho všeho je schopná a tak již dnes můžeme s klidem věnovat celé jedno číslo zaběhlého periodika tématu mrvy, o kterém se doposavad nesmělo ani pípnout. Nebo víte snad něco o mrvách? Tak vidíte.

Z mrví historie

Mrvy jsou tu s námi již od nepaměti. Jen si to nepamätujeme. Hliník a alumínium, směsi fosforů s fosfáty, ochuzené urany a další s...y, řinoucí se nám po tunách z dopravních letadel, nám však jako vedlejší účinek plánované genocidy lidstva paměť navrací! Vzpomeňme, na co jsme již vzpomněli: že Země je placatá, dutá a placatá, slunce vůbec neexistuje a je mnohem, mnohem blíž, že nás tu řídí nepřátelská mimozemská ještěří rasa jak z P3X-888, atd. atd. Odhalením existence

mrvy tedy bylo jen otázkou času, ne historie. Pocitů, ne faktů. Ježíše také nikdy nikdo neviděl a pochybujeme snad dnes o jeho existenci? (odpověď na vaši kladnou odpověď eventuálně najdete pod stromečkem)

Co jsou mrvy zač?

V moderní řeči bychom mrvu vyjádřili slovem mem. Neviditelná infekce založená na informaci, nemá žádný materiální základ, přesto způsobuje celosvětové pandemie podobně jako sarančata. Předpokládají se miliony endemických poddruhů po celém světě, ty jsou sami o sobě celkem neškodné. Jednou za čas, během zatím nevypozorovaného cyklu, se na Zemi utvoří takové celostní podmínky vhodné pro akutní nárůst populace mrvy obecné. Larvy tohoto druhu, přezdívaná též mrva bolševník, „spí“ nakladené hluboko pod vědomím po celé Zemi. Pandemie se projevují masakry, genocidami. Ve vleku zvyků západní medicíny přecházíme příznaky, musíme do práce. Bez práce nejsou koláče a mrvy rády hlad jako všechno živé vodu. Mrvy toho více rády, jak se šíří, jejich konečný hlad jim servíruje mrtvé a kdyby měly kam, šly by dál.

22

KAFKÁRIUM

A copak by asi hoši ušatí řekli, kdyby byli přivoláni ke krádeži onoho klubka cca za 400,-. Možná to, že jsme zodpovědní za svůj/firemní majetek a máme si ho hlídat, však zodpovědnost za vlastní zdraví je vložena do rukou jiných a tedy bedlivě střežena. Tedy si budu myslet, že hoši dělají velmi záslužnou práci, anžto nám těmi pokutami připomínají tu nejpodstatnější záležitost, že zdraví a život je to nejcennější, co máme. DÍKY!!!

Však dalo by se to ještě dotáhnout, s pokutou nesouhlasit a sledovat mašinerii systému viz kauza tykadla a řidič autobusu Roman Smetana, však obávám se, že na takovou věc teď nemám čas :-)

(a už vůbec tu peněženku, co ztrácím a nevozím docela často.)

technická hraběnka

24

NADUBY

Mravy v tvaru tázacím

Poplach roste, vzdálenosti, jak už věděla postřížinská paní sládková, se zkracují. vicilizace spolu soupeří, některé zanikají a mravy prý upadají a hrubnou. Akorát běženci pouze chodí a plavou a vůbec neběhají a strana už nebdí....s Guthem Jarkovským is dead.

Co bylo první, slepice nebo vejce? Civilizace nebo mravy? Nebo je jedno symptom druhého? Když civilizace zaniká (Futurama) nebo válčí (Samuel Hunington), všude v chování se to projeví. Starý Řím, který se „přecivilizoval“ a pak zdegeneroval, a pak rozpadl, má být předobraz naší dnešní křesťanské euro-americké kultury.

Je hlavní problém, že vzdělání a kultura se finančně nerentují a televizní a internetová kultura je hrubá a stupidní? Anebo je vlastně docela fajn, že v Babovřeskách a vlastně ve většině Evropy už jsou 4 generace, které nezažily válku? Je škodlivější tank, bomba, TV šlágr, Petr Novotný nebo třeba bojový vtip Monty Pythonů? Ten byl ostatně vražedný stoprocentně....je oprávněné, když Evropa chytá hrůzu z mladšího a progresivního Islámu, když víme, co dělala inkvizice, dobyvatelé a kolonizátoři Ameriky a Asie? A když my konkrétně jsme B-tým Evropy, o jenom nějaký stupeň nad rozvojovými zeměmi?

Jak je oproti tomu závažná a v

médiích celkem propagovaná neúcta ke starým lidem, podceňování výuky řemesel na úkor často (*tak tohle fakt nepřectu, přepisovatel*)...pofidérních maturitních oborů?

Budeme civilizace věčně dvacetiletých ajťáků? Co na to třeba Kurt Vonnegut, a jsme mechanické piano? Nebo Huxley? Nebo je i tohle pouze uměle vytvořená chyba v Matrixu? A souvisí to spolu vůbec? Není něco-lidská povaha-agresivita, sobeckost, soutěživost (dnes tak oceňovaná!) univerzální a společnost od nějakého stupně vývoje tomu akorát nasadila náhubek, aby to alespoň trochu fungovalo? A jak do skládačky pasuje altruismus, tolerance a třeba nějaké to sebeobětování. Jana z Arku, tibetští mniši a Jan Palach – to je pěkná směsice.

I Matka Tereza údajně byla anděl pouze pro Indy-křesťany a Trump je opravdu první milionář, který se nastěhoval do státního bytu po černošské rodině...

A je větší agresivita ve společnosti, větší třeba jen díky médiím, protože dřív se o každé rvačce zbytek civilizace neinformoval, protože byly důležitější věci? A co na mravy třeba Lid a Larry Flint? Tomu by se určitě hradní kunda sem tam líbila...

Ergo Curie®

14

BACHA

Jak vidět hladového ducha

Jednoduchý ústřední varhanní motiv, repetitivně prodýchává, dělá první opatrné krůčky a tu již běhá, co běhá, on přímo závodí, bez uzardění si vytváří vlastní cestu, uběhnutá kola přibývají, ale toto je pouze základ. Zatím jde jen o to, se nepoblít, předejít sušáku a píchání v boku, teď zkrátka není čas na soupeře, soustřeď se jen na svůj výkon, uklidni se, nenech se zner-vóznit. Tělo šlape, vždyť pro běh je dokonale uzpůsobeno, nemusíš se nijak zvlášť soustředit. Jedna noha střídá druhou, špička, pata, nádech, výdech. Ruce zprvu trochu tahají kousek nad lokty – to je jen tím úhlem v předloktí, pouze z této drobné změny pramení původní nesoulad – je to jen lehoučká křeč, na níž se dá zvyknout. Levá, pravá, nádech, výdech. Ono to půjde, hned jak se rozpumpuje srdce a vnitřní klimatizace spustí pocení, nemůže se nic stát, prostě se jen soustřeď a běž dopředu, dráha sama tě povede. Cíl je v nedohlednu, nemysli na nic, jen se nepoblít.

Horečka smyslů je svině, na to vem jed. Ani se nenaděješ a už kolem tebe létá moucha. Snažíš se jí zbavit, ale to není tak snadný. Výsledku možná brzy dosáhneš, ale za jakou cenu, opravdu ti za to stojí rozhozená

pozornost, ztráta koordinace těla po výpadu plácnutím, bolestivá pohmožděnina na kůži při dopadu dlaně?! Ať tak či tak. Výsledkem je oddenek, nová klikatice na scéně, polopřímka na cestě z bodu nula tvého dosavadního rytmu, do nekonečna za dosavadní horizont, tam, kde se doposavad slévají prostorová a časová určení. Ale ta přímka tam právě bude od toho, aby nastolila nové stupně blízkosti a vzdálenosti, ta přímka nastoluje řád.

Levá, pravá, zažeň tu horečku smyslů, novému řádu nemůžeš rozumět, když se snažíš zároveň nepoblít. Nezbyvá, než to přijmout a počítat s novým řádem. Ta klikatice není přece blbá, nohy ti nepodrazí, jeden konec má a totiž ten, který směřuje k tobě. Běžíš prostě další kolečko, levá, pravá, a v ruce držíš klubko, na němž vlaje a bez ohledu na tvou vůli, se i odmotává drak, který letí někde ve výšce nebe, kam nedohlédneš. Provázek směřuje do mraků, dál ho sledovat nemůžeš, třebaže si jsi jist, že tam někde je, protože nit se odmotává. No, ale to není tvůj zájem, ty tu nejseš od toho, abys sledoval oddenek. Klubka v ruce si nevěšmej a stále jen nádech, výdech.

Jenomže se nepoblít, tehdy, když máš najednou pocit, že běžíš

KAFKÁRIUM

Krádeže a pokuty

Nedávno nám v práci někdo ukradl celý klubko struny do křováku, jež ponechali jsme volně ložené bez dozoru u našich věcí na zastávce u hřbitova. Příležitost dělá zloděje a rok opice mu přeje. Šéfová shledala vzniklou situaci za zcela standardní, že je **normálka, že se u hřbitova krade**. I vzpomněla jsem na větu z filmu Je třeba zabít Sekala: „*Doba je zlá, lidi kradou, je třeba dát do okna sakristie mříž.*“ Ale doba není zlá, ani lidi. Když krádež stala se normou. Jen nevím, proč se tenkrát ta pani lající na vietnamský bordel, kterýžto jí prý zcizil peněženku, tak rozčilovala. Asi že se tak nestalo u hřbitova.

Jedeme dál.

Po týdnu bez své peněženky, začaly se objevovat jisté znepokojivé myšlenky nad možností její ztráty, vyslala jsem tam nahoru prosbu se žádostí o pomoc při hledání, kteréžto jsem se jala započnouti. Nu hned na třetí pokus objevila jsem kasírku v krabici mezi knihami u publikace s nápisem klenoty a budíkem s časem 10: 12. Ale bylo to spíš za 10 12, protože pomalu došly všechny hmotné peníze:) A objevila jsem ji proto, aby ten včerejší flastr za pásy nestal se

mastnějším, než bylo nezbytně nutné -200,- a asi nějaký bod. ....jedny policajtský mě brali, jsa pásů nemaje při poklidné jízdě do zaměstnání. Takový stupidní nařízení! Co je komu do toho, jestli v autě při bouračce zhebnu, či mě dle statistik zachrání pás přes prsa. (Dle statistiky máje hlavu v ohni a nohy v ledu je mi uprostřed vlastně dobře a navíc, kdo říká, že zrovna já půjdu tím středem?) Přidělám svým lajdáctvím práci doktorům, nebo spíš uberu, když případně při nehodě zemřu? Jistě usnadním práci hasičům, když mě nebudou muset vystříhávat z auta a jen seberou mě ze silnice, na kterou nezajištěna vypadnu:). Debilní zákony o pásech!! Perzekuce za svobodné rozhodnutí.

Vcelku protivně jsem tomu mladíkovi, jenž mi vypisoval bloček odsekla: „Děkuju!“ Oný papírek mrskla vztekle spolu s doklady na sedačku a nakvap od hochů odjela, aniž bych ten pás, co sehrál hlavní roli očividně zapnula. No, drobná obava, že se za mnou rozjedou znovu a budu muset s nimi rozvinout tuto úvahu, se objevila, však zůstala nenaplněna. Asi se budu muset brzy zeptat na bodový stav mého ŘP, taktéž korespondenci mohu očekávat.

HLUČNÁ SAMETA

Vynuceně zapsané poznámky 12 kusů autorem je duch.

Okrově probarvený,
kostka v rozcupovaným igelitu,
sýr s nálepkou levnější.

Leží vedle sebe na posteli,
překrytá peřinou,
hodí mu tam ruku.

Vysypali se mi žaludy z vozu,
pohřbily Anetinu kozu,
vzal jsem si Anetu.

Výrazný koberec, čtverec,
betonový podlahy,
pokládka vně u dveří do domu.

Vlevo, veprostřed, vpravo
cigáro k cigáru, 110 000 metrů a aut,
esemesky
vyriz, ena ho, dina.

Útlum, když ho míjela mezi regály
sebejistota, když ženský ve frontě
rozměnila dvoulitr
trochu prasečí rty, a tak formu u
pokladny zvládli oba.

Facha, sprcha, rande, prší
teď trochu víc
a teď zas trochu míň.

Přijíždím do města,
projíždím malým městem,
odjíždím za ves.

Hele Láďo,
kolega píše, že jsi zm*d...
Přeposílám, nic o tom nevím.

Rozdělal jsem v kamnech
padají mi víčka, věci z rukou
ráno si přivstanu.

Plní si vědomí neuzvednutelnými
výrobky,
pěstuje povrchovou uzvednutelnost,
ženy ho obdivují, kamarád ne.

Šéf se nabíjí obrazem průměrnosti
podřízený tak vidí, že on je šéf
podřízený tiše kroučí hlavou a firma
šlape.

(JM)

AG

BACHA

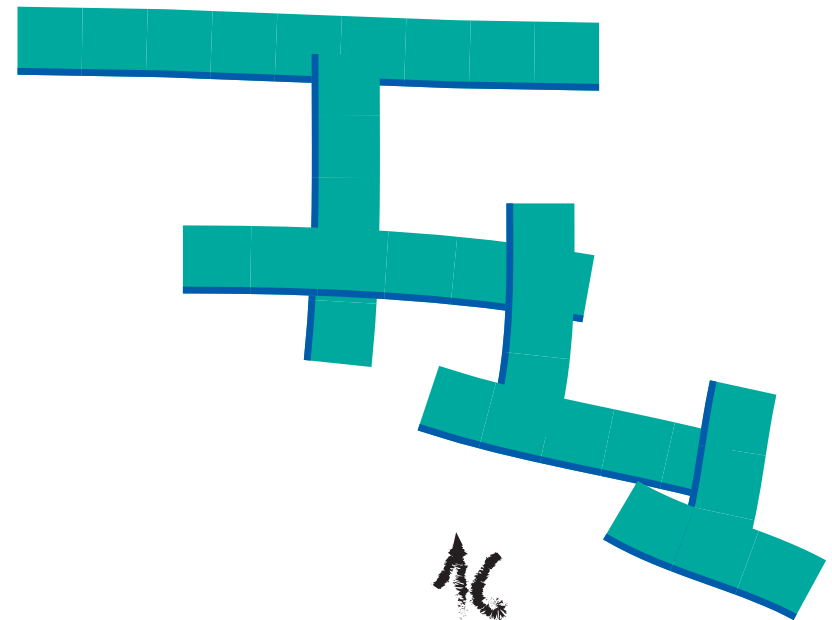
paralelně ve všech drahách najednou?
Každá dráha má svého Zátopka, který
nezaujatě kluše jedno kolečko za
druhým, a v ruce má své klubko, z
něhož čouhá nit do mraků a odmotává.

A teď švenkni víš, zaměř se na draky,
který si sice dělaj z pohledu zdola, co
chtěj, ale zároveň je udržuje ten kruho-
vý pohyb jejich Zátopků a přijmi je
jako polopřímky, který organizují
nekonečno. Krystalizují, kypí, víří a
vaří se, ale jen z jedné strany. Celou
představu nyní pochop jako výjev, jako

scénu imaginativního filmu, dřepíš si
prostě takhle v Pejru na staďáku a
naproti na zimák ti promítaj tehle
obraz s těmi Zátopky, co pouštěj
draky-polopřímky na krystalizujícím
nebi. A pak si ten film vezmeš a promí-
táš ho cestou z auta na Střepinu, Tesco,
pak zastřešený busák, vilky a řadovky,
zlomy paneláků, smrků, škol a dokola
na kruháku.

Bacha na sólo na hammondky.

BACHA

Má mravenec něco společného s mravností?

Na první pohled by se mohlo zdát, že podstatné jméno mravenec je v češtině příbuzné se slovem mrav. Je tomu opravdu tak? Pojmenovali naši předkové zmíněný hmyz podle toho, že pro ně byl symbolem mravnosti?

Obě slůvka jsou si skutečně dost podobná: MRAV a MRAVenec – tam přece musí být nějaká souvislost. Dává to ale smysl? Napadá vás nějaký důvod, proč by se nám měl mravenec jevit jako mravný?

Mravenci v dnešní češtině

Odpověď zkusme najít v nitru naší mateřštiny. Zkusme si hezky popořadě vyjmenovat souvislosti, v nichž se můžeme v českém jazyce se slovem *mravenec* setkat:

- Primárně se tohle slovo používá jako přímé označení daného živočicha (*pokousal mě mravenec*).
- Slovo *mravenec* nám ale také může posloužit k obraznému pojmenování nepříjemného brnivého či mrazivého pocitu (*mám v nohou mravence*).
- A taky jej můžeme použít v různých ustálených slovních spojeních: *mravenčí píle*, *mravenčí práce*, *mravenčí trpělivost*; *být malý jako mravenec*, *být pilný jako mravenec*;

bylo tam lidí jak mravenců.

Kromě toho se pak taky dá v češtině mluvit o *kyselině mravenčí*, o *mravenecnicích* či o celé čeledi savců, které říkáme *mravenecníkovi*ti.

Nic z toho všeho ale moc nevypovídá o tom, že by měl být mravenec jakkoliv mravný. Ano, kromě toho, že je malý, jej čeština vidí i jako pilného, pracovitého a trpělivého. To vše jsou bezesporu pozitivní vlastnosti, ale že by nějak zásadně souvisely s mravností, to se říct nedá.

Kromě toho, že jsou si slova mrav a mravenec podobná, nám tedy současná čeština žádnou významovou souvislost nenaznačuje.

Mravenec jako symbol

I pro staré Řeky a Římany byl tento živočich symbolem píle, pracovitosti a navíc i moudrosti. Proto také na cestách doprovázel bohyni hojnosti Ceres. A dost podobně jej pojímá i Starý zákon (viz Přísl. 6:6 – „Jdi k mravenci, lenochu, podívej se, jak žije, ať zmoudříš.“).

Ani v symbolice tak není mravenec nijak zvlášť mravný. Spíše tu jde o tvora moudrého.

Doklady ze starší češtiny

Zkusme se ale ještě vrátit na pole naší mateřštiny a podívat se na to, jaké měl v češtině *mravenec* postavení dříve.

Ve Slovníku česko německém Josefa Jungmanna např. najdeme i slova *mravenčkář* (= „ten, kdo sbírá mravence“) či *mraveništník* (= „rdesnovitá rostlina“). V Kottově Německo-českém slovníku se zase můžeme setkat třeba s označením *mravenčí nemoc* (= „druh svědivé nemoci“). A když se budeme chtít vydat ještě dál do historie, můžeme nahlédnout do Gebauerova Staročeského slovníku. Tam pak můžeme mj. narazit na slova *mravencojěd* (= „ten, kdo jí mravence“) či *mravencohúbcě* (= „ten, kdo hubí mravence“).

Všechny zmíněné starší výrazy jsou sice zajímavé, ale v našem pátrání po souvislosti mravence s mravem nás nikam neposouvají. Všechny totiž shodně začínají na MRAV, ale s mravností stále nemají nic společného.

Zaplujme tedy ještě hlouběji do historie...

Odlišné slovní základy

Abychom zjistili, zda spolu mravenec s mravem opravdu souvisí,

musíme zabrousit až do praslovanštiny (společného prajazyka dávných Slovanů, který vymizel někdy v 9. století). Teprve v ní je totiž mezi oběma sledovanými slovy jistá odlišnost.

A odlišnost je to vcelku zásadní – slovo mravenec zkrátka vzniklo z jiného základu (*morv-*) než slovo mrav (*norv-*). Zatímco *mravenec* tedy už od začátku začínal na M, *mrav* získal tohle počáteční písmeno až postupným jazykovým vývojem.

Ze zmíněných praslovanšských slovních základů (*morv-* a *norv-*) se totiž postupem času vyvinula slova *mravenec* a *nrav*. Jenomže v případě druhého zmíněného slova se našim předkům nelíbilo to počáteční „NR“ – nějak jim to takříkajíc nelezlo z úst. A tak zkrátka začali namísto *nrav* říkat *mrav*. Bylo to totiž podobné, ale lépe se jim to vyslovovalo.

A tak se stalo, že si slova *mrav* a *mravenec* začala být v češtině podobná. Tahle podobnost je ale opravdu úplně náhodná. Významově spolu tato slova nijak nesouvisí.

Jakub Marek